

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. a JUDr. Miroslavy Honusové v právní věci žalobce **PLAY & WIN R.D. a.s.**, se sídlem Vrbenská 511/25a, České Budějovice, zastoupeného Mgr. Janem Aulickým, advokátem se sídlem Za Tiskárnou 327, Český Krumlov, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje** se sídlem Ostrava, 28.října 117, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 21.5.2013 č.j. MSK 66548/2013, ve věci správního poplatku,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání výše uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Český Těšín (dále jen správní orgán 1. stupně) ze dne 27.3.2013 č.j. MUCT/11122/2013, jímž byla zamítnuta žalobcova žádost o vrácení přeplatku na správním poplatku.

Žalobce uvedl v žalobě, že rozhodnutím ze dne 28.12.2011 mu správní orgán 1. stupně povolil provozování 3 ks výherních hracích přístrojů na období roku 2012 a vyměřil mu poplatek ve výši celkem 90.000,- Kč, který žalobce zaplatil. S účinností od 1.1.2012 došlo ke změně zákona o správních poplatcích tak, že nově činil poplatek za přijetí žádosti o vydání povolení k provozování loterie nebo jiné podobné hry částku 5.000,- Kč. Žalobce proto požádal o vrácení přeplatku 85.000,- Kč, ale neuspěl ani u správního orgánu 1. stupně, ani s odvoláním u žalovaného. Žalobce napadl použití přechodného ustanovení čl. LXXVIII zákona č. 458/2011 Sb., které je podle něj nezákonné, protiústavní a porušuje princip právní jistoty, když váže výpočet poplatku na okamžik zahájení řízení o žádosti. Ustanovení tak zcela ignoruje rozhodné okolnosti, a to především období, na něž je poplatek vyměřen. Dva subjekty, kterým bylo vydáno ve stejný den totožné povolení na totožné období, tak mohou být zcela nelogicky povinny hradit poplatek v rozdílné výši. Správní orgány měly přijmout takový výklad, který šetří smysl a podstatu práva na legitimní očekávání a právní jistotu. Tím, že žalovaný pouze citoval přechodné ustanovení, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné. Dále žalobce namítl, že mu v rozporu s § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) nebylo umožněno vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k podkladům rozhodnutí.

Žalovaný zopakoval ve vyjádření argumentaci z napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu správních spisů soud zjistil, že žalobce podal žádost o povolení k provozování hracích přístrojů dne 8.12.2011, poté dne 20.12.2011 uhradil správní poplatek, rozhodnuto bylo 28.12.2011 a téhož dne žalobce převzal rozhodnutí. Dne 10.4.2012 podal žalobce žádost o vrácení přeplatku, o níž bylo rozhodnuto dne 27.3.2013. Žalobcovo odvolání bylo zamítnuto napadeným rozhodnutím žalovaného, s argumentací výše uvedeným přechodným ustanovením.

Krajský soud především považuje napadené rozhodnutí žalovaného za srozumitelné a dostatečně odůvodněné. Žalobce v odvolání brojl pouze proti použití přechodného ustanovení a žalovaný k tomu v odůvodnění napadeného rozhodnutí mj. uvedl, že výklad tohoto ustanovení je jednoznačný, nedává jinou možnost postupu při stanovení výše poplatku. Žalobcova žádost o vrácení přeplatku byla tedy správně zamítnuta.

Podle čl. LXXVIII, bod 1 zákona č. 458/2011 Sb., bylo-li řízení, které je předmětem správního poplatku podle položky 21 písm. a), c), e) nebo f) přílohy k zákonu č. 634/2004 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti čl. VII tohoto zákona, zahájeno přede dnem nabytí účinnosti čl. VII tohoto zákona, postupuje se při stanovení sazby a výpočtu tohoto poplatku podle dosavadních právních předpisů, a to i v případech, kdy se správní poplatek stane splatným ode dne nabytí účinnosti čl. VII tohoto zákona.

Podle čl. XCV zákona č. 458/2011 Sb. nabyl čl. VII účinnosti 1.1.2012.

Zcela totožnou problematikou jako nyní přezkoumávanou se zabýval Nejvyšší správní soud (dále jen NSS) v rozsudku (téhož žalobce) ze dne 3.4.2014 č.j. 1 Afs 98/2013-41, kde uvedl :

[14] Pokud tedy byla řízení o povolení k provozování výherních hracích přístrojů ve smyslu položky 21 písm. c) přílohy zákona o správních poplatcích zahájena před 1. 1. 2012, musela být na základě citovaného přechodného ustanovení vydávána povolení zpoplatněna podle zákona o správních poplatcích ve znění účinném přede dnem 1. 1. 2012. Tento výklad je jednoznačný, o nějakém formalismu tu nelze hovořit. Není na místě ani aplikovat zásadu *In dubio mitius*, neboť žádné pochybnosti o obsahu právní normy nevystaly.

[15] Klíčovou otázkou je tedy stěžovatelkou tvrzená protiústavnost intertemporální normy obsažené v čl. LXXVIII odst. 1 zákona č. 458/2011 Sb. Přesně k tomu totiž stěžejní námitky stěžovatelky míří. Jen pro pořádek soud uvádí, že se samozřejmě nezabýval (slovy stěžovatelky) „nezákonností“ tohoto zákonného ustanovení, neboť „nezákonnost“ zákona je pojmově vyloučena.

[16] Dle čl. 95 Ústavy má obecný soud povinnost předložit věc Ústavnímu soudu vždy, dospěje-li k závěru, že zákon, jehož má být při řešení věci použito, je v rozporu s ústavním pořádkem.

[17] Stěžovatelka se domnívá, že zákonodárce zakotvil intertemporální pravidla takovým způsobem, že způsobují nestejné působení právní normy na její různé adresáty, čímž je prý narušena jejich právních jistota a založena jejich nerovnost v právech a povinnostech. K tomu nutno především zdůraznit, že aplikace různých právních norem na srovnatelné případy v závislosti na tom, kdy se udála rozhodná právní skutečnost (zde započetí řízení), je přímo podstatou intertemporálních norem. Koncepce nyní posuzované intertemporální normy, podle níž se starý právní režim plně uplatní na žádosti podané přede dnem účinnosti nového zákona, je pravidelnou součástí procesních i hmotněprávních norem. Princip vyjádřený v napadeném čl. LXXVIII odst. 1 je ostatně zákonu o správních poplatcích vlastní již od jeho schválení v roce 2004 (viz § 11 zákona č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích).

[18] Stanovisko stěžovatelky v podstatě zpochybňuje ústavnost valné části intertemporálních norem, které by podle jejího názoru porušovaly princip rovnosti. Takovýto výklad je však absurdní. Ústavní soud mnohokrát odmítl absolutní chápání principu rovnosti, přičemž zdůrazňoval, že rovnost občanů nelze chápat jako kategorii abstraktní, nýbrž jako rovnost relativní, jak ji mají na mysli všechny moderní ústavy [srov. již nález ÚS ze dne 17. 5. 1994, sp. zn. Pl. ÚS 36/93 (N 24/1 SbNU 175; 132/1994 Sb.)]. Zákonná úprava, jež zvýhodňuje jednu skupinu či kategorii subjektů oproti jiným, nemůže být sama o sobě bez dalšího označena za porušení principu rovnosti. Zákonodárce má značný prostor k úvaze ohledně rozlišovacího

kritéria pro jinak srovnatelné skutkové situace v případech časového střetu nové a staré právní úpravy [srov. z nedávné judikatury zejména nález ze dne 15. 5. 2012 sp. zn. Pl. ÚS 17/11 (N 102/65 SbNU 367; 220/2012 Sb.), *zdanění elektřiny z fotovoltaických (solárních) elektráren*].

[19] Uvedené platí tím spíše, že posuzování koncepce daňového zatížení a správních poplatků náleží zákonodárci, přičemž do této politiky státu může moc soudní zasáhnout jen na základě striktně vymezených podmínek [viz např. nález ÚS ze dne 21. 4. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 29/08 (N 89/53 SbNU 125; 181/2009 Sb.), *ústavnost daně z převodu nemovitostí*]. Z ústavního principu dělby moci (čl. 2 odst. 1 Ústavy), jakož i z ústavního vymezení zákonodárné moci (čl. 15 odst. 1 Ústavy) pak plyne pro zákonodárce relativně široký prostor pro rozhodování o předmětu, míře a rozsahu daní [srov. nález ÚS ze dne 18. 8. 2004, sp. zn. Pl. ÚS 7/03 (N 113/34 SbNU 165; 512/2004 Sb.), *změna sazeb zákonného pojištění odpovědnosti zaměstnavatele za škodu*]. Soud proto ani nemohl namísto zákonodárce posuzovat rozumnost nastavení intertemporální normy.

[20] Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelkou, že dva různí provozovatelé toho samého počtu výherních hracích přístrojů mohli za povolení k jejich provozu v roce 2012 zaplatit na správním poplatku diametrálně rozdílné částky. Změna v legislativě, jež toto způsobila, však nebyla svévolná. Zákonodárce stanovil legitimní rozlišovací kritérium, tj. moment zahájení řízení o povolení provozování výherních hracích přístrojů.

Krajský soud nemá sebemenší důvod odchýlit se od výše uvedených závěrů NSS, a proto považuje stěžejní žalobcovu námitku za nedůvodnou.

Pokud jde o námitku rozporu s § 36 odst. 3 správního řádu, je třeba připomenout, že správní řízení probíhalo v této věci zcela správně podle zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů, takže použití správního řádu zde nepřipadá v úvahu (srov. § 262 daňového řádu).

Soud proto žalobu v souladu s § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšnému žalovanému nevznikly podle obsahu soudního spisu náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 23. dubna 2015

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu